№ 1. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

СИМУЛЯНТ

БЮРОКРАТ

КОМБІНАТОР

РОЗТРАТНИК

ХАЛТУРНИК

ЛЕДАР

ТІТО

АДЕНАУЕР

БЕВІН

ТРУМЕН

ЧЕРЧІЛЛЬ

ЕТТЛІ

— Починаємо новий робочий рік.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Здоровенькі були!

ЛИСТ Г. В. ШУВАЛОВУ — КЕРУЮЧОМУ МИКОЛАЇВСЬКОЮ ОБЛАСНОЮ КОНТОРОЮ «ЗАГОТСІНО».

ЗДОРОВЕНЬКІ були, Георгію Васильовичу!

Кажуть: блажен, хто віруе. От хоч би й Ви. Сидите собі в «Облзаготсіні» і Вам здається, що сидите міцно, фундаментально, що все у Вас іде гаразд, що все йтиме таким чином аж поки сіно на землі родитиме. І запитай Вас:

— Як живеться-керується, Георгію Васильовичу? — Ви бадьорим тоном одповісте, що прекрасно, чудесно, що краще й бути не може. А того й не помічаєте, що під Ваше крісло нахваляється підкласти міну Ратушний Михайло Іванович. Той самий Ратушний, що завідуе Новобузьким заготсінопунктом. Той самий Михайло Іванович, про якого у свій час Ви говорили, що він розпасся на державному сіні і що його треба гнати у три шиї з державної служби.

Ви не помилились, не переборщили, сказавши так про цього «діяча». Але сказати — сказали, а сказаного відповідним наказом не підкріпили. Простіше кажучи,— кинули слова на вітер. І, як часто в таких випадках буває, — вітер поніс ті слова у Новий Буг, їх почув Ратушний і так розлютувався, що, здавалось, скирти сіна тремтіли від страху.

— Ось тут вони в мене з усім своїм «Облзаготсіном», — кричав Ратушний, показуючи стиснутий кулачище. — Я ще покажу Шувалову! Я йому таку міну підкладу, що він і не пікне.

Дійсно, Михайло Іванович розпасся і розжирів. Більше того, ще й знахабнів.

Працівники Новобузького сінопункту давно помітили, що їх начальник — великий хапуга і рвач. Державну установу він перетворив на своє власне господарство, яке, мов чарівний ріг достатку, дає йому все, чого душа забажає. Забажалось сала — взяв на пункті два кабани, і є сало. Забажалося зерна — поїхав півторатонкою на пункт, і є зерно. Забажалось грошей — виписав фіктивний наряд на ім'я своєї дружини, і є гроші. Працівники сінопункту сигналізували про неблаговидні дії Ратушного в обласну контору, пробували приборкати його своїми силами, але завжди брав верх Ратушний. Найзаповзятливіших він негайно звільняв з роботи, інших утихомирював грізним окриком:

— Я вам покажу, чий чорт старший!

Підібрав собі Ратушний і бухгалтера за своїм образом і подобою. Прізвище бухгалтера — Криворучко, але всі його називають Довгоручком. У нього дуже довгі руки, довгі й липкі. Криворучко-Довгоручко розвів на сінопункті цілу тваринницьку ферму (однієї птиці 150 голів) і утримуе її виключно за державний кошт. І ще один приклад. Живе Криворучко-Довгоручко у державній квартирі, за квартиру не платить, а коли його дружина заблаговолить побілити, скажімо, кімнати чи підмете підлогу, бухгалтер обов'язково виписуе наряд, розписуеться, бере в касі заготпункту гроші й віддає їх своїй половині, як плату за проведені нею «ремонтні роботи в приміщенні заготсінопункту».

Але повернемось знову до Михайла Івановича Ратушного і вияснимо два моменти.

Перше. Скажіть, будь ласка, Георгію Васильовичу, чому Ви все-таки не виконали своеї обіцянки й не вигнали у три шиї Ратушного, коли це треба було зробити якнайшвидше? Аж-аж-аж, як треба було!

Друге. Чому Ратушний так знахабнів? Чому цей п'яниця, який втратив здібність відрізняти своє від державного, який зірвав минулого року виконання плану сіно-заготівлі, почуває себе героем, тримає хвіст трубою і навіть погрожуе своєму обласному начальству?

Не скажете? Так за Вас Ратушний сказав. Сказав він так:

— Я горобець стріляний. Сам беру і в область даю. Щоб мовчали, а коли потрібно — виручали.

Вашому заступнику т. Карабанові, як виявляється, Ратушний дав із підсобного господарства сінопункту по півтонни кукурудзи й картоплі. Вашому головному бухгалтеру Кібальчичу Ратушний дав півтори тонни кукурудзи. Та ще й, як дорогих гостей, запросив додому, нагодував, напоїв.

На них, на Ваших найближчих помічників надіється Ратушний, як на кам'яну гору. Але помічники помічниками, а керуючий керуючим. І тому Перець надіється все-таки на керуючого. Надіється і вірить, що він перейде від слів до діла, що скоро, скоро на Новобузькому сінопункті запахне сіном, а не Ратушним! І не Криворучком-Довгоручком!

Жду відповіді. Передайте Карабану й Кібальчичу мій привіт од усієї душі і серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ЛІСОЗАГОТІВЛІ В КАРПАТАХ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Найбільші трести Міністерства лісової та паперової промисловості УРСР — «Закарпатліспром» та «Станіславліспром» систематично не виконують планів осінньо-зимових лісозаготівель.

— Ми можемо зимувати спокійно, Михасику. З такими темпами раніше весни нас не потурбують.

Загальмовані швидкості

СТОЇТЬ ГОРА ВИСОКАЯ...

На великому подвір'ї заводу ім. Петровського, біля величезної гори залізного лому свистить, скрегоче, здригається невеличкий путьовий кран.

— Куди їдеш, Явтуше? — гукає Іван Федорович Сушан, начальник мартенівського цеху, і у відповідь з крана долітає глухий голос машиніста:

— Звісно куди: до ваших сталеварів. На них хіба напасешся? Цоцко поспішає, Кулаковський поспішає, Данильченко теж від них не відстає. Вони топлять сталь швидкісним методом, а стогну я та мій путьовий кран.

— Не путьовий, а непутящий кран... Механізація! Нічого казати!..

Механізація копрового цеху і справді не дуже потужна: два невеликі крани і один екскаватор. Три машини, як дятли, цілу добу клюють величезну гору металолому. Того, що вони накльовують за добу, ледве вистачає одному сталевару-швидкіснику на зміну.

Сталевар Федір Павлович Цоцко, впровадивши швидкісні методи роботи, дав торік понад план дві тисячі тонн високоякісної сталі.

Змагається з ним швидкісна бригада 10-ої печі. Бригадир Василь Єгорович Кулаковський мріє:

— Нам би лому та газку вдосталь. Хіба ж так діло пішло б!

Газ розподіляє головний інженер заводу т. Філіппов. Розподіляє так економно, що газу для швидкісних топлень завжди невистачає.

Металолом постачає начальник копрового цеху т. Плевакін. Це завдяки йому величезна гора металолому народила мишу. Для нормальної роботи мартенів потрібен запас металолому хоча б в 24 тисячі тонн. Копровий цех дав тільки 7 тисяч. Про таку роботу говорять, що вона ламаного гроша не варта. Про діяльність т. Плевакіна цього не скажеш. Його «робота» завдає заводові збитків на десятки тисяч карбованців.

— Ні,— одверто признався начальник мартенівського цеху т. Сушан.— Для швидкісної роботи нашому цеху багато чого невистачає. Он у механічному — там зовсім інша справа!

ТОКАРІ, НА СТАРТ!

— Поговоріть з Олександром Олексійовичем Синюковим, — сказали нам у механічному цеху. — Швидкісним методом у нас працюють і Скачко, і Білобрагін, і Іванов... Однак, зачинатель цього руху в нашому цеху — Олександр Олексійович Синюков.

Знатний токар працює на верстаті «ДИП 20 М». На цьому верстаті швидкість різання в 45 метрів на хвилину вважалася рекордною. Олександр Синюков змінив конфігурацію різця і довів швидкість до 500 метрів на хвилину. В 10 разів вище норми!

Виходячи з простого розрахунку, ми подумали, що в 10 разів збільшилася і продуктивність праці токаря. Глибока помилка! Ми зрозуміли її після того, як прочитали кореспонденцію начальника механічного цеху т. Савочкіна в заводській багатотиражці. Він пише: «Питома вага машинного часу становить 30—40 процентів від усього часу, який іде на опрацьовування деталі».

У перекладі на звичайну мову це означає: токар працює за зміну на рекордних швидкостях 3 години, а 5 годин чекає, поки привезуть із складу нову деталь для обробки. Обточить він свою деталь ще швидше — значить, буде чекати ще довше.

— Точно, як на стадіоні,— зауважує з цього приводу Олександр Синюков.— Пробіг щодуху стометровку — і відпочивай до наступного виклику на старт.

«ЛИХОРАДИТЬ»...

— Д-да...— розводить руками Григорій Микитович Савочкін.— Простоїв у нас, на жаль, чимало. А все через Гладкого. Гладкий, скажу я вам, це наша ахіллесова п'ята.

Тов. Гладкий — начальник кузні — відповідає за постачання поковок механічному цеху. Кузня повинна дати щомісяця 160—170 тонн поковок. А дає 120—130.

— А чому?— запитує т. Гладкий і тут же відповідає:— Все залежить від дзвінка головного механіка Лихорадова.

Дзвонить він щоденно. І завжди починає так: «Кидай, Гладкий, всі роботи і роби негайно ось що...»

Що більше кузню «лихорадить», то довше простоюють токарі-швидкісники.

ТІЛЬКИ НА ПАПЕРІ!..

Двоє молодих робітників механічного цеху півроку билися над пристосуванням для швидкісного обточування циліндричної шестерні. Лише випадково вони дізналися, що цим пристосуванням вже давно користується Олександр Синюков.

Мимоволі виникало питання: чи узагальнюють на заводі досвід швидкісників, чи керують їхньою роботою?

— Аякже, — відповіли нам, — керує відділ організації праці. Звідти навіть виділили механічному цеху спеціального інженера для поширення швидкісних методів.

Дуже нам захотілося побачити цього інженера.

Довго розшукували його. Знайшли тільки у штатному розписі. Роботою швидкісників керує інженер, який існує лише на папері.

* * *

У заводоуправлінні нас запевнили:

— Є у нас два цехи, де найкраще поставлена робота з швидкісниками. Це — мартенівський і механічний.

Довго після цього ходили ми й думали: «Що ж таке добре і що таке погано?»

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Дніпропетровськ, завод ім. Петровського.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РОЗМОВА ДРУЗІВ

— Стахановський досвід ми вам передали. А от перехідного Червоного прапора постараємося не віддати.

З КАРТОТЕКИ „ПАЛІЇ ВІЙНИ“

УІНСТОН ЧЕРЧІЛЛЬ

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

Єсть хороше в нас прислів'я
Для цього шакала:
Жартувала баба з колесом
Та в спицях застряла.

ЕПІГРАМИ

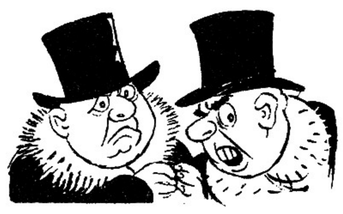

СТРАШНИЙ СПОГАД

Шведи з Семом — ніби й згодні,
Та морозом продира
Бідних шведів ще й сьогодні,
Як згадають про Петра.

Ф. САМОЙЛОВИЧ.

с. Перше Травня
на Дніпропетровщині.

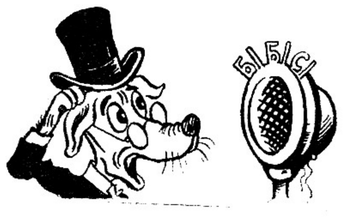

«БІ-БІ-СІ»

Позбирала брехні всі
Горезвісна «Бі-бі-сі»
І щодня так хвацько бреше,
Що аж Херст за вухом чеше!

В. ЛИСЕНКО.

м. Луцьк.

ПАПИНЕ РИДАННЯ

Папа Пій у Ватікані
Захлинається в риданні —
Править він вже шосте літо
Панахиду по Беніто.

Микола ІЛЛІНСЬКИЙ.

м. Джурин,
Вінницької області.

В. РЕЧМЕДІН

ОСТАННІЙ ХУТОРЯНИН

ІЗЛИЙ же був тієї весни Матвій Сардачина! Уявіть собі, не його, який стільки по світу ходив і навіть у панських фільварках служив, а отого комсомольця Йосипа Русначенка послухали хуторяни. Бувало, аби збори, аби гурт людей, а Йосипко вже й там, вже й баламутить.

— Годі нам, дорогі люди, в пущі сидіти, серед дикої звірини, годі від людей бокувати. До гурту треба горнутися, ближче до шкіл, до клубів, до лікарень, до кооперативних магазинів. Треба нам переселятися.

Але Матвій Сардачина сказав усім, що не годен рушити своєї хати та стодоли, не хоче мандрувати, як циган, хтозна по яке щастя. Досить він свого часу набідувався у наймах.

А комсомолець Йосип Русначенко, а за ним і старий Микита Корч в один голос:

— Гей, люди, на долину! Радянська влада кличе нас туди. Там у колгоспі красно заживемо.

Невдовзі хуторяни і заяву колективну склали:

«Ми, громадяни хутора Втікачі, не хочемо далі жити далеко від громади і просимо Черешенську сільраду допомогти нам назавжди оселитися в селі».

Один Матвій Сардачина не приклав тоді руки до паперу. Микита Корч сказав йому на прощання:

— Ех ти, Матвій одноосібний! Супроти всієї громади йдеш. Ну, поживи тут сам, може до розуму дійдеш!

Зник хутір... Залишилося лише подвір'я Сардачини. Постягав Матвій до свого двору все, що покинули хуторяни, і почав заново встатковуватися: попідпирав стіни хати, обгородив подвір'я, підправив стодолу. Вечорами морщив постіл і, слухаючи, як у хащах кричать сови, думкою багатів: «Добре заживу! Ніхто тепер мені на ноги не наступає, і я нікому. О, тепер я розвернуся!».

На докори дружини, якій сумно було без людей, Сардачина відповідав:

— Дурниці мелеш! Підожди — ще побачиш, який у тебе мудрий чоловік. Так заживемо, що гей, гей!

Та швидко довелося Сардачині замість «гей, гей» казати «ой, ой!».

Якось вночі сім'я прокинулася від сердитого хрюкання.

— Лишенько! — скрикнула дружина, схоплюючись з постелі. — Мабуть, дикі вепри нашу бульбу копають. Гукай сусідів!

Та й запнулася, згадавши, що сусідів давно вже нема. Вранці вийшла вона з хати і охолола: лісові свині жодного куща не проминули.

А трохи згодом—нове нещастя: захворів Матвій Сардачина. Стогнав, стогнав, а тоді до дружини:

— Поклич хоч бабу Куделю. Хай шепче або що знає робить мені!..

— Чи не з гарячки ти говориш, старий? Хіба забув, що баба Куделя переїхала в село і перестала шептати. Може по лікаря податися?

— Еге, поки він сюди доберться, я й задубію... Лікуй уже якось сама...

Насилу підвівся Матвій після тієї хвороби.

А як прийшли осінні довгі ночі, — занудьгував і Сардачина за людьми. Кріпився, кріпився та й сказав, нарешті, дружині:

— Піду в село. Солі треба купити...

— Та звичайно, — відповіла дружина. — Так солодко живемо, що тільки солі бракує...

Сардачина мовчки проковтнув докір і поплівся у село до Микити Корча в гості.

Увійшовши в село, Сардачина розпитав людей, де поселився Микита Корч, і попрямував до нього. І як же він здивувався, побачивши нову, хорошу хату Корча.

— Палац, бігме палац! — прошепотів він — і оглянувся, почувши позад себе голос Микити:

— Не дивуйся, Матвію! Тепер у всіх колишніх хуторян такі. Держава допомогла нам оселі спорудити!

Ще більше диво чекало Сардачину в хаті Микити Корча. В чепурній світлиці стояли нові меблі, на стінах висіли портрети, картини.

— Звідки те все? — здивувався Матвій.

— З кооперативу, — відповів господар. — Там всього досить.

— А це що? — торкнувся гість до скляної грушки, що звисала із стелі.

— Електрика. Світить, як сонце!

Далі Матвій оглядав світлицю мовчки, щоб не виявити заздрісного почуття, яке проймало всю його істоту. Проте блиск в очах зрадив його.

— А чого, Матвію, дивишся так, немов теля на нові ворота? — зауважив Микита.

— Та дивлюсь, що ви тут попанському живете... В крамне повбиралися, — промимрив Матвій.

— Не по-панському, а по-людському, бо тепер у колгоспі з людьми живемо, і хліб, і гроші маємо.

Прикусив язика Матвій і подивився скоса на свої постоли, з яких стирчали віхті, на полатані штани.

В хату ввійшов старший син господаря.

— Багато виорав, сину, сьогодні? — запитав батько.

— Десять гектарів!

— Що?!— скрикнув Сардачина.

— Він трактором оре, — пояснив Микита Корч. — Мій син перший з хуторян на тракториста вивчився.

Гість аж ойкнув від здивування.

А в хаті вже лунали дзвінкі дитячі голоси.

— Школярочки мої прийшли, онуки мої дорогі, — сказав господар.

Глянув Сардачина і знову ойкнув. Перед ним стояли чепурненько одягнені дівчатка з червоними галстуками на грудях. — «А наша Христя боса, в рядовині і в школу не ходить, бо — далеко»,— гірко подумав Сардачина, схопився з місця і — прожогом до дверей.

— А то ж куди? Почекай! Поведу тебе по селу, покажу наше артільне господарство.

— І того досить мені, що вже бачив. Піду в сільраду проситися до гурту. Нехай той хутір западеться. Спасибі, що очі мені отворили.

Олесь ДОНЧЕНКО

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

ХУСТКА

Я з Клавою працюю в одному цеху, і наші верстати стоять поруч. Треба вам сказати, що Клава дуже красива дівчина. Я зараз намалюю, яка вона з себе. По-перше — очі. Е, ні, не буду малювати. Такі очі може тільки змалювати найкращий художник... Та що там очі. Вона в нас у цеху найкраща стахановка...

Я, звісно, з великою увагою ставлюся до неї... На перерві — чи яблуком почастуєш, чи верстат її обітреш. От вона було візьме яблуко і так лукаво до мене:

— За яблуко спасибі, а верстата мого не витирай, він і так блищить. Краще на свій поглянь. Здається, в тебе верстат не в блискучому стані. І взагалі — чого ти до мене, як бджола до меду?

Ну й характер. Скаже — наче ошпарить!

От раз таке почуєш, два, а тоді вже й сам замислишся: воно ж таки не святі горшки ліплять. Мій же верстат, думаю, теж можна зробити зразковим.

Придивляюсь я до Клавиної праці. Коли от чую за спиною голос:

— Не придивляйся, голубе, бо ти для неї, як торішній сніг!

Це Василь Кочубей так — наш цеховий ледар (хоч, по правді сказати, і красивий парубок).

— А хто ж, — питаю, — для неї... той...

— Я! — вдарив себе в груди Кочубей. — Я її повноправний кавалер!

Тут у мене щось так і тьохнуло у грудях. Адже Кочубей і справді, помітив я, упадає біля Клави. Тільки я не з тих, що капітулюють перед ледарями, навіть, коли вони красиві...

Минув ще так тиждень, другий. Я поміркував коло свого верстата, прикинув дещо, по-новому заточив різці. Еге-ге, удвоє підвищилась у мене швидкість різання. То було півтораста оборотів на хвилину, а зараз — триста!... А в Клави чотириста!

Став я на стахановську вахту миру. Ну й пішло: я догнав до чотирьохсот, а Клава — до п'ятисот. Через тиждень у мене п'ятсот, а в Клави вже — шістсот!

...Наближався Новий рік. Треба, подумав я, рідній Батьківщині новорічний подарунок приготувати.

Став на вахту...

Тепер слухайте, що було далі. Добре попрацював я того дня. Як намітив, так і виконав за зміну чотири норми. Це була не тільки моя перемога. Це було щось більше: я вперше перегнав Клаву — вона дала три норми.

Вітають мене з успіхом, начальник цеху руку тисне, а я стою й думаю: як цю перемогу зустріне Клава? Поки вона мене перемагала — було одне, а що вона тепер скаже? І як вона подивиться на мій новорічний подарунок, що я їй купив? Там така хустка — ви ще таких ніколи не бачили...

Тільки я вирвався з обіймів друзів, аж зирк — біля Клави вже Василь Кочубей в'ється. Дивлюсь — розгортає він перед дівчиною якийсь пакунок. Кинуло мене і в холод, і в жар. Випередив мене красивий ледар Кочубей з подарунком — подає Клаві чудовий годинник-будильник.

Ну, думаю, тікай, Миколо, додому. Нічого тикатися зі своєю хусткою. Годинник — це таки годинник. А хустка — зносив та й викинув...

У таких випадках закохані прощаються з коханою навіки. Ну, я й собі теж подумав: «Прощай, Клаво, навіки!»

А Клава взяла того будильника та й каже Василеві:

— Чудовий будильник!.. Візьми його, Василю, собі, він тобі потрібніший, бо ти любиш поспати. — Та як засміється — аж луна пішла цехом.

А мені і приємно, що Клава Василеві гарбуза вчепила, і боязко — характер у дівчини дуже колючий. А що, коли скаже мені: «Запинайся сам, голубе, цією хусткою!».

Цієї хвилини Клава глянула на мене, і здалося, що в цеху засяяло сонце. Вона швидко підійшла, потиснула мені обидві руки і, хвилюючись, промовила:

— А тобі... тобі, Миколо, гаряча подяка за твій подарунок. Спасибі, дорогий! Чотири норми за зміну — кращого подарунку і не треба... Приходь сьогодні до мене зустрічати Новий рік. Будуть усі свої. А... ти будеш для мене найдорожчим гостем!..

Та що там далі розповідати! Скажу коротко: ходить тепер Клава у подарованій хустці. І на заводській дошці пошани наші портрети теж висять поруч.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Пане генерале! Дозвольте звернутися до пана полковника!

— Звертайся, якщо доженеш!

НОВІ НАРОДНІ ПРИСЛІВ'Я ПРО АМЕРИКАНСЬКИХ АГРЕСОРІВ

В Білім домі, в Америці, від Кореї в істериці.

На Корею боссами, а з Кореї босими.

На Корею з громом, а з Кореї з гробом.

Трумен і Еттлі — кандидати в петлі.

Записав на Сумщині
Іван РЯБЕНКО.

Лев ГАЛКІН

ХЕРСТ ЗА ГЕББЕЛЬСОМ ІДЕ

День у день і рік за роком
Містер Херст — слуга війни —
Заливає світ потоком
Брудножовтої брехні.

В кожнім штаті, в кожній хаті
На газети всякий день
З пляном знищить обиватель,
Спантеличений упень.

У газетах — крику повно
Про війну, про ворогів:

«Підпливли ворожі човни
Аж до наших берегів,
Щоб топити, щоб бомбити!»

Обиватель — сам не свій,
І ні сну, ні апетиту, —
Хоч сідай та вовком вий!

День минає — знов новини:
«Позавчора, в пізній час,
Муха з дальньої країни
Залетіла у Техас!»

І почнуть брехать щодуху
Всі газети, як одна:
Роздувають бідну муху
В агресивного слона!

Муха здохла, слон — загинув, —
Заведуть на інший глас:

«Дресированих дельфінів
Комуністи шлють на нас!!!
Із Москви до Порт-Артура
Вже передано сигнал,
Щоб повів дельфінів Дуров —
Найзначніший генерал».

Чисто й пусто в океані —
Де ті дуровські полки?!
А в газетах — завивання
Про «Летючі тарілки»:

«Не тарілка,
А комета,
Не комета,
А ракета, —
Небезпечна,
Безперечно! —
Водню повна,
Безумовно!
Рано-вранці у суботу
Проминула Міннесоту!»

Містер Сміт, хильнувши віскі,
Через той переполох,
Налічив у небі низько
Навіть вісім тарілок! —
Агресивних!
Інтенсивних!
Водню повних,
Безумовно!
Небезпечних,
Безперечно!!!»

Що робить? Куди тікати?
З переляку цілий день
Зирить в небо обиватель,
Спантеличений упень.

Аж примариться людині:
У зірчастім майорінні
Не тарілка — ввесь сервіз! —
В небесах над ним повис.

* * *

Майкли, Джони, Генріети —
Чесні люди, трударі,
Не комети, не ракети —
Сонце сяє угорі!

Каламутять херсти воду,
Роздува вогонь війни
Ново-геббельсьна порода
Та її хазяїни.

Ой, чека на херстів лихо!
Їх із Геббельсом єдна
Спільність боссів, спільність
брехень...
Буде й доля в них одна!

Переклав з російської
Микола ДАШКІЄВ.

Ludas Matyi

УГОРСЬКИЙ ГУМОР

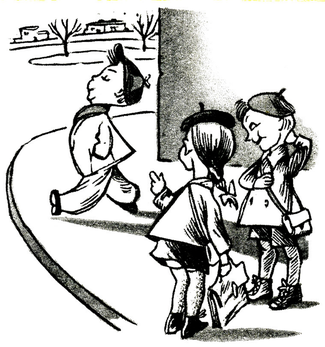

РОВЕСНИК

— Чому це Янчі так загордився?
— Він думає, що план названо в його честь.
— Як так?
— А йому ж п'ять років.

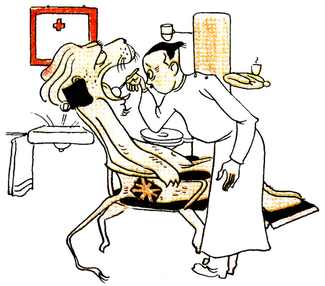

ЛІКАР: — Не будемо ставити пломбу: однаково Америка вирве...

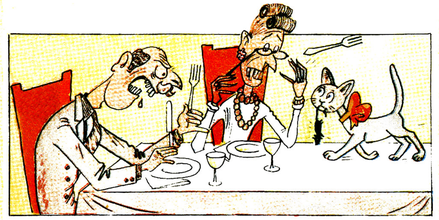

ДОБРОЗИЧЛИВА АНГЛІЙСЬКА КІШКА

— Візьміть, будь ласка. Хай хоч трохи м'яса буде на столі.

ХАЗЯЇН — ОДИН...

Служниця зайшла до кімнати, в якій Бевін з дружиною відпочивали після обіду.

— Питають хазяїна, — сказала вона.

— Хазяїна нема, — відповіла дружина.

Коли служниця вийшла, Бевін здивовано подивився на дружину:

— Не розумію, люба.. Чого це ти сказала, що хазяїна нема дома?

— Тому, — спокійно відповіла дружина, — що хазяїн у нас один — Трумен.

РЕВНОЩІ

Франко запитує своїх поплічників:

— Чи правда, що Тіто вбиває югославів?

— Правда.

— А чи правда, що при цьому він користується моїми методами?

— Правда.

— А чи правда, що він поступово стає таким же фашистом, як і я?

— Так, правда...

Один з генералів кладе руку на плече Франко і говорить:

— Не будьте таким ревнощим, Франциско, — в американців вистачить грошей на утримання вас обох...

СМЕРТЬ КАПІТАЛІЗМУ

БЕВІН: — Як почуває себе наш дорогий хворий?
ТРУМЕН: — Погано, але лікар ні на мить не покидає його.

АМЕРИКАНСЬКА ВВІЧЛИВІСТЬ

Чотири гангстери — серед них один без ока — сидять у ресторані і грають у покер.

Раптом один вихоплює револьвера і говорить:

— Я не хочу називати по імені, але коли хтось, роздаючи карти, знову витягне карту з рукава, — я йому виб'ю останнє око!

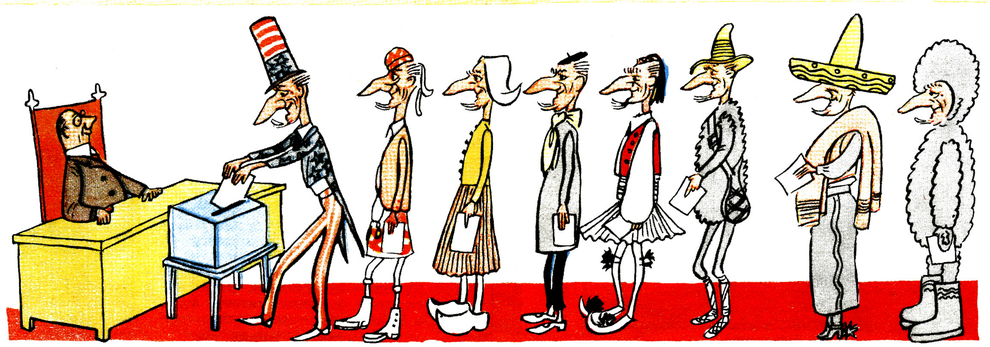

ГОЛОСУВАННЯ В ООН

«ЛУДАШ МАТІ» — угорський сатиричний журнал.

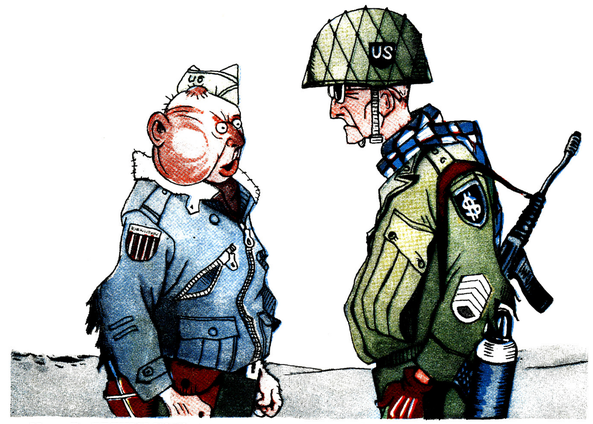

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО (студент Київського художнього інституту).

— В якому вусі дзвенить?

Перечниця

«ЖМЕТЬ» ЧИ НЕ «ЖМЕТЬ»?

РОКУ 1949, святкувавши 150-літній ювілей «Енеїди» І. П. Котляревського, делегація радянських письменників України встановила у Полтаві меморіальну дошку на будинку, де жив великий письменник...

У тому будинку, що на наше щастя зберігся, ухвалено організувати музей Котляревського...

Будинок — власність приватних осіб...

Ну й що?

Ну й нічого!

Власники, виявилося, народ «крепкий», — що їм література, що їм Котляревський, коли при цій нагоді заробити можна?!

Тов. Уманець, голова Полтавської міськради, навпаки, народ м'якенький, спокійненький, не дуже до літератури, видать, прихильненький, — що, мовляв, мені література, коли я й без оної літератури вже голова міської Ради! Та ще й Полтавської! Не турбуйте мене Котляревським — я в кріслі сиджу!

Писали вже т. Уманцеві з Ради Міністрів, вказували на статті закону про вилучення будинків, що мають історичне значення...

Не бере!

А музейні експонати — розпорошені, безпритульні...

А т. Уманцеві хоч би що!

А ще ж Іван Петрович Котляревський попереджав:

«Живе хто в світі необачно,
Тому ніде не буде смачно,
А більш, коли і совість жметь...»

Тов. Уманець! Вам «жметь» чи не «жметь»?

ЯК ЦЕ НАЗИВАЄТЬСЯ?

НА ЛИСТ, надісланий заступникові голови Закарпатського облвиконкому т. Ляшенкові для вжиття заходів, редакція одержала відповідь, що:

а) факти, наведені в кореспонденції, твердились;

б) бензосклад з Рахова переміщено за межі селища;

в) винних у знищенні зелених насаджень запропоновано притягти до відповідальності.

Заступник голови облвиконкому швидко відгукнувся на лист — це дуже похвально. Прикро тільки, що у відповіді редакції він припустив деякі неточності. А саме:

а) бензосклад, як стояв, так і стоїть на старому місці;

б) винуватців знищення зелених насаджень ніхто не розшукував і до відповідальності не притягав.

Між іншим, неточність, припущена т. Ляшенком, має свою точну назву: окозамилювання.

ГАРБУЗИ І ОБРАЗИ

ГРОМАДЯНКА В. Горовенко (м. Рожище, Волинської області) запитала листом Українську курортну контору, чи можна придбати путівку до піонерського санаторію «Артек». На це начальник конторн т. Турубінер відповів: «...Санаторій для хворих на кістковий туберкульоз (?!!) відкривається лише у травні, а тому просимо звернутися до нас у березні 1951 року».

Як у тій приказці: «Ти йому про образи, а він про гарбузи».

ВИНАХІДНИК

НУ й винахідливі є люди! До них з повним правом можна залічити т. Григоглазова, що займає посаду директора Витязівської МТС на Кіровоградщині.

З'їхалися з колгоспів до МТС трактористи, щоб ремонтувати трактори. Григоглазов зустрів їх як гостинний господар. Привітавшись, він сказав:

— Питаєте, де жити будете? Будь ласка, ось кімнатка. Невелика і не тепла. Сім квадратних метрів.

— А нас п'ятдесят чоловік. Як же ми там спати будемо? — здивувалися трактористи.

— Стоячи спати будете, — відповів директор і попрощався.

Стоячи спати трактористи не вміють і сплять тепер «позмінно».

Он який винахідник товариш Григоглазов!

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

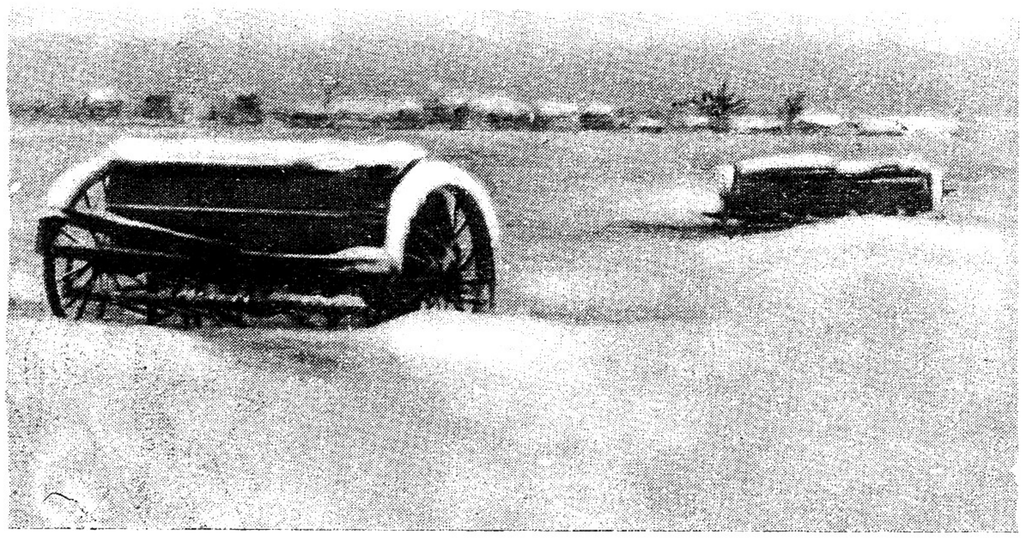

КАРТИНКА З НАТУРИ

О, поле, поле, хто тебе засіяв?.. — запитає читач, глянувши на це фото.

Відповідаємо. Оці цілком справні тракторні сівалки розсіяв по полях району директор Лебединської МТС (Сумська область) т. Безручко.

Поздоровляючи директора МТС з досягнутим успіхом, ПЕРЕЦЬ клопоче перед районними організаціями про відзначення т. Безручка, як передовика понадранньої сівби.

ТАМ УХВАЛЮЄТЬСЯ, ТУТ — РОЗВАЛЮЄТЬСЯ

У виконкомі Сніжнянської райради (Сталінська область) засідають, виносять постанови про надання нового приміщення бібліотеці, про поліпшення умов і т. д. Там ухвалюється...

Тут, у бібліотеці — стіна обвалилася, тісну кімнату книгами завалено. Тут розвалюється...

Можна цілу гору ухвал навалити, але це не допоможе виконкомові звалити з себе вину за розвал роботи райбібліотеки.

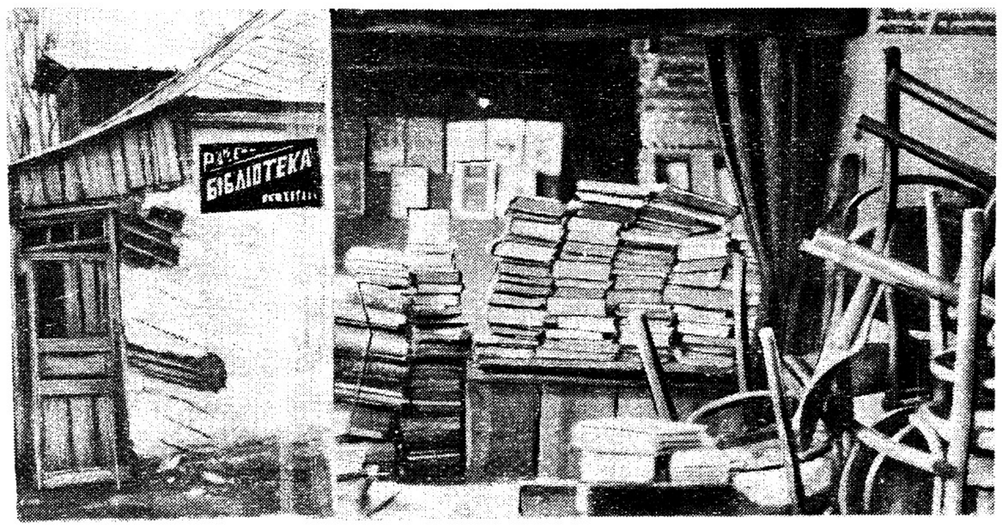

Григорій ПЛОТКІН

СОН МОДЕСТА ОДНОБОКОГО

Модест Однобокий,
поет молодий
(не геній — відзначимо прямо!),
мав книжечку й вуса. Був дуже блідий
з обличчя (і з віршів так само!).
Любив він писати
про сивих дідів,
в цій темі вбачав актуальність,
бо, кажуть,
якийсь рецензент похвалив
вузеньку таку спеціальність.
І з твору до твору,
у кожен сюжет,
в поему,
в баладу,
в сюїту
чергового діда тягав наш поет
для мудрості й для колориту.
Всі твори вкривав
архаїчності мох, —
Модест цим найбільше гордився.
Можливо б і далі
він жив без тривог,
та сон йому віщий приснився:
неначе раптово
із селищ і міст,
із кожного дому і хати
примчали діди
на дідівський свій з'їзд,
немов по тривозі солдати.
Поет затремтів,
коли раптом з імли,
Із криком:
«Малюєш кого ти?»
прийшли кашовари,
учені прийшли
і пасічників три роти.

Один з них сказав:
— В мене вдача така,
що правду я ріжу у вічі.
Я пасічник. Правнук Рудого Панька.
Мене ти описував тричі.
Та ледве себе упізнати я міг,
і, знаєш, — це справді цікаво:
мені у слащавих поемах твоїх

«не з медом» живеться,
їй-право!
Мене неписьменним ти робиш весь час,
хоч кажуть усі,
що з талантом,
у клубі я лекції різні
не раз
читав молодим практикантам!
Я чесний колгоспник.
Я маю свій фах,
крокую у світ довгожданий,
а ти усе возиш мене на волах,
хоч в мене «Москвич» непоганий!

Старий закінчив,
і вже другий в ту ж мить
впритул підійшов до Модеста:
— Не можу я далі такого терпіть,
я слово беру для протеста.
Ти пишеш про мене:
...«йдучи на базар,
почухав себе біля вуха,
відомий усім бородань-кашовар,
старий запорожець Макуха...»
Базарити я посилаю жону,
це раз.
А по-друге, скажу я,
що був кашоваром
у першу війну, —
тепер — сталеваром працюю.
Портрет неуміло малюючи мій,
ти в ньому все зводиш до віку:
«вусач», «бородань»...
Знаєш, опис такий
теж бороду має велику.
Звичайно, борідка моя — хоч куди,
але зауважити мушу,
що я,
слово честі,
окрім бороди
ще маю і серце, і душу.

Професор сказав:
— Чом цей автор мене
в степу,
в інституті,
в їдальні
примушує смикать на носі пенсне,
Слова повторяти банальні?!
У чай і у каву не сиплю я сіль,
чужі не взуваю калоші,
хоч я і учений, —
посвідчать усі,
що пам'ять у мене хороша!

Він змовк, і одразу діди загули:
— Цього ми отак не залишим!
Ми воду,
вогонь
і сто творів пройшли!
(Останнє було найтруднішим!)
Ми кажемо щиро тобі,
від душі,
якщо вже не можеш мовчати, —
про наших дітей,
про онуків пиши
і старість навчись поважати!

☆ ☆ ☆

...Що далі було — невідомо мені;
Сусіди (вони усе знають!)
казали, що ніби в ту ніч, уві сні
Модест наш кричав:
— Затирають!
З десятої ранку вже спати не міг,
в душі відчуваючи пустку,
І, злий, до Літфонду в нестямі побіг, —
проситись у творчу відпустку.

ЛЕДВЕ НЕ ПОМИЛИВСЯ...

ПІСЛЯ довгого перебування у вагоні Федір Іванович вирішив кілометр, що відділяв вокзал від центра міста, пройти пішки. Там, пообідавши, можна буде до ранку відпочити в готелі і з свіжими силами взятись за свої справи.

У їдальні Федора Івановича зустріли, як дорогого гостя. Не встиг він ще як слід і з меню ознайомитись, як біля його столу зупинилася гарненька дівчина і з усмішкою запитала:

— На чому ви зупинилися, товаришу?

Ясна посмішка дівчини, форма запитання і зразкова чистота в їдальні викликали веселий настрій у Федора Івановича і він відповів у тон дівчині:

— Зупинився на тому, що вирішив добре пообідати. І чим смачніші страви подасте, тим більше обіцяю з'їсти...

Давно Федір Іванович не їв такого запашного, такого смачного борщу. Котлети — теж сподобались. Після пляшки холодного пива у нашого відвідувача на душі стало так хороше, так легко, що він готовий був міцно потиснути руки всьому обслуговуючому персоналові їдальні.

Він підійшов до буфету і, добродушно посміхаючись, попросив:

— Дайте, будь ласка, книгу...

Буфетниця зміряла його сердитим, пронизливим поглядом і відрубала:

— А для чого вона вам?

— Та так... хочу дещо записати, — відповів Федір Іванович з тією ж добродушною посмішкою.

— Ви, громадянине, вічно бузите. Коли вам у нас не подобається, можете йти в ресторан. Ми вас за поли держати не збираємось... Подумаєш, грамотій найшовся! Десь нализався, а до нас прийшов мазати книгу! Ми змагаємось з чайною № 3 і ваш запис може нас позбавити першості! Як вам не соромно?

Федір Іванович відчув на собі десятки поглядів відвідувачів. Офіціантка, яка його обслужувала, пробігаючи мимо, нагородила його презирливим поглядом. Хтось викликав завідуючу їдальнею. Висока жінка в білому халаті підійшла до Федора Івановича і сухо запитала:

— Що трапилось, громадянине?

Тут Федір Іванович зрозумів, що він ледве не помилився. І пояснив завідуючій:

— Мене дуже добре обслужили. Обід приготовлений чудово... Про це я й хотів записати подяку в книгу. Тепер же я, звичайно, запишу...

Після запису Федора Івановича претендувати на першість у змаганні їдальня вже не могла.

Г. ЄРШОВ.

м. Миколаїв.

Мал. Л. БРОДАТИ

АПЕТИТ НЕ ЗА ПЛАНОМ

— Годуєш, годуєш його, а він все їсти просить.

Мал. БЕ-ША

КОЛИ МЕДИЦИНА БЕЗСИЛА

— Лікарю, допоможіть! У мене язик не повертається... начальство критикувати.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ОБІЦЯЛЬНИК

Не чув я прізвища такого,
Хоч, мабуть, є й таке в природі.
Це так презирливо про нього
У нас говорять у народі.

Він чемно вам назустріч встане,
І вийде запросто з-за столу.
І вам одразу легше стане,
Мов з пліч упав тягар додолу.

Він запита вас, чи здорові.
Поможе вам у крісло сісти.
Зустрівшись вперше, ви готові
Йому всі тайни розповісти.

— Ах, чоловік! А що вже чулий...
Годину слухає й не дише...
— Згадайте, може щось забули? —
Спита і все в блокнот запише.

Він просто ж вам, як рідна мати.
Він зна, коли вас приласкати,
Де слово тепле вам сказати,
Де головою похитати.

Він руку щиро вам потисне,
Всіх благ вам зичить на дорогу.
Під ліктик візьме ненавмисне,
І проведе аж до порогу...

— За вас, мовляв, я битись буду,
Хай начуваються тетері!.. —
І все, що обіцяв, — забуде,
За вами зачинивши двері.

Пером по перах

НЕЯСНИЙ СОКІЛ

«Олекса Десняк — талановитий український прозаїк, автор таких повістей, як «Десну перейшли батальйони», «Удай-ріка», «Тут гойдався сокіл», «Полк Матвія Черняка» та інші».

(«Хрестоматія з української літератури» для 7 класу середньої школи. Упорядники М. БЕРНШТЕЙН, Т. БУГАЙКО і Ф. БУГАЙКО. Вид. «Радянська школа»).

Упорядники хрестоматії забули назвати такий визначний твір, як «Тургайський сокіл», зате, мабуть, замість нього, приписали письменникові твір своєї власної фантазії: «Тут гойдався сокіл».

Соколів у народних піснях часто називають ясними. Сокола ж, створеного фантазією упорядників, ясним назвати ніяк не можна. Ніхто не знає, що це за сокіл, чому він гойдався... Можна тільки догадуватись, що упорядники безжалісно повісили якогось сокола.

Попався, соколик!

ВЛАСНОШКУРНИКИ

Є ще люди, які більше дбають про власну шкуру, ніж про соціалістичну власність. Ось і знову пошта доставила нам два таких екземпляри. І перший з них —

ЗАБАШТА

Формально завідує він овочевим перевалочним пунктом ВРП тресту «Куйбишеввугілля» на станції Роя (Сталінська область). А фактично завідує власною фермою, що складається з корівки, кабанців, курей та індиків. Як завідуючий-«перевалочник», він те й робить, що «перевалює» з державної кишені у власну.

Діло в тому, що Забашта дуже строгий завідувач. Як він сказав, так і мусить бути.

Сказав робітникам пункту побудувати для його ферми теплий сарай. І швидкісне будівництво було за кілька днів завершене. Сказав бухгалтерові сплатити за цю роботу грішми з державної каси. І той сплатив. Наказав робітникам незмінно, круглу добу чергувати і пильно наглядати, що його кабанці та індики роблять. І ті мусять чергувати, одержуючи зарплату від середнього виробітку їхньої бригади.

Часто Забашта дає ще й такі розпорядження. Викликає двох робітниць до кабінету і наказує:

— Негайно виїжджайте в командировку до міста.

— Розпорядження ВРП?— питають ті.

— Ні, розпорядження моєї жінки.

Командировка триває доти, доки не буде наведений повний порядок у хоромах Забаштихи.

Ви питаєте, куди дивляться керівники ВРП? Кажуть, що частенько дивляться на ті овочі, якими Забашта вміє затулити їм очі.

КОЛІСНИК

Він займає посаду директора Гуляйпільського пункту «Заготзерна» (Запорізька область). Певне, ніде в світі так не розкошують корови, свині, кури, гуси, як в Омельяна Івановича. Ще б пак. До їх послуг все. І не те, щоб за якимись «нормами», ні. Жери, скільки влізе.

Худоба і птиця блукає тут вільно по двору від одного складу до другого. Попоїсть пшенички, погребеться у ячмені, потім закусить кукурудзою. Захочеться кабанчику полежати в зерні — і полежить. Бо він же не простий кабанчик, а директорський. Його привілля і розкіш охороняються вартовими, що ходять біля воріт з рушницями.

Буває, правда, що чесні вартові не витримують «порядків» свого директора-власношкурника. І тоді відбуваються такі сценки.

Вартовий приганяє корову під квартиру, заходить у світлицю і за всіма правилами рапортує:

— Товаришко директоршо! Ваша корівка доставлена мною із зерносховища в повному порядку, але є загроза, бо вона дуже зерна об'ілася...

Вартовий стоїть і жде дозволу іти на пост, а директорша починає читати мораль:

— Корова ще як слід не накушалась, а ви пригнали! Яке маєте право? Треба вам знати, що наша худоба і птиця за три роки до зерна звикли. Не об'їсться, не видумуйте!..

До державного зерна, яке зберігається погано, без належного догляду, Колісник навідується рідко, більше до власної худоби та до станційного буфету навідується.

Розжирілий власношкурник занедбав побутові умови робітників, з працівниками колективу поводиться грубо. Зате, коли підійде до власної корівки чи кабанчика,— аж розпливається в усмішці від задоволення та все шерсть на них погладжує.

Пора кому слід погладити вже і його... проти шерсті! Бо на важливій ділянці державної роботи не місце тому, кого люди прозвали закоренілим власношкурником.

О. СТЕПАНЕНКО.

Товаришу перець!

Коли посварилися Іван Іванович Перерепенко з Іваном Никифоровичем Довгочхуном, нікому від того шкоди не було. А от від того, що ніяк не помиряться дві організації, дуже терпить наш колгосп «Новий шлях». За електроенергію, якою користувався колгосп, ми платили гроші Костянтинівській конторі «Сільелектро», Електроенергію одержували з підстанції Часів-Ярського рудоуправління. Місяців зо три тому рудоуправління припинило подачу електроенергії нашому колгоспові. В чому справа? Виявляється, що Часів-Ярське рудоуправління ніяк не зведе рахунків з Костянтинівським «Сільелектро». Але ж при чому тут колгосп?

Сварка Івана Івановича з Іваном Никифоровичем тривала довгі роки. Сподіваємось, що в наш час набагато швидше помирять чинуш, які намагаються відродити звичаї гоголівських часів.

Павло ВЛАСЕНКО,
бухгалтер колгоспу
«Новий шлях».
Костянтинівський район,
Сталінської області.

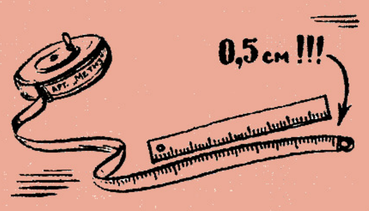

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

За фахом я розмітчик. Маю справу з вимірюванням та вимірними інструментами. І все ж мушу спростувати відоме прислів'я: «Без міри нема віри». Недавно я втратив віру в одну міру. Я одержав для роботи дві рулетки «Метромір» Київської артілі «Метиз». Як виявилося, стрічка однієї з них більша стрічки другої на 0,5 сантиметра! Цей факт ще раз доводить, як небезпечно втрачати почуття міри. При виробництві вимірного інструменту — особливо.

В. ОСИПОВ,
розмітчик.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Побажай, будь ласка, Немирівському народному судді т. Пиковському в новому 1951 році розрахуватися з державою по молокопоставках за 1950 рік. Ми самі побажали б йому, та боїмося, що він не виконає побажання, як не виконав молокопоставок.

ПАРАДА,
директор Немирівського
маслозаводу.
Львівська область.

ВІД ПЕРЦЯ. З охотою виконую Ваше прохання. Бажаю т. Пиковському добре запам'ятати, що радянські закони пишуться для того, щоб їх виконували всі і в першу чергу — народні судді.

Оформлення номера Бе-Ша.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ДВА ГОЛОСИ

Мал. М. ЛАПТІЯ (Київ)

Голос війни. Голос миру.

Мал. Р. ЛІПАТОВА (Харків)

Ворогів миру — до відповідальності!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ було вміщено фейлетон «Здоровенькі були!» про зловживання окремих працівників Луцького тресту їдалень та ресторанів. Як повідомила прокуратура Волинської області, **злочинців Коростишевського та Думму засуджсно — першого до п'яти, другого — до 7 років позбавлення волі.**

☆ ☆ ☆

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що в крамницях Велико-Кохнівського споживчого товариства систематично порушувались правила радянської торгівлі. Перевіривши листа, **правління Кременчуцької райспоживспілки (Полтавщина) увільнило з посади голову правління сільспоживтовариства т. Зайця.**

Дорогий перче!

Повідом, будь ласка, начальнику Запорізького обласного управління сільського господарства т. Бондаренкові адреси районних відділів сільського господарства, якими він керує.

Кілька разів був т. Бондаренко в нашому районі. Однак, щоразу заходив не до райвідділу сільського господарства, а до райкому партії. Тут він криком відводив душу і їхав далі...

Ми дуже зворушені увагою т. Бондаренка до нас. Водночас не можемо не висловити свого співчуття працівникам райсільгоспвідділу, які досі ще не удостоїлись такої уваги з боку свого безпосереднього обласного начальника.

І. ЛИТВИН,
секретар райкому КП(б) України.
Комишеваський район,
Запорізької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

І цього року ми змушені вернутися до старої теми: де сільським радіоаматорам Маневицького району на Волині дістати батареї для приймачів?

Зверталися ми з цим питанням до керівників райспоживспілки. Ті відповіли коротко і ясно:

— Нема!

Листовно звернулися до голови Волинської облспоживспілки, але він мовчить, точнісінько так, як наші приймачі.

Очевидно, керівники облспоживспілки, як і наші радіоприймачі, діють за одним принципом: погано працюють за браком енергії.

К. НЕЙМАРК.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Уявімо, що директор Ново-Сухонівського спиртозаводу Праченко їде поїздом з рідної Сумщини до Києва. Раптом коло якогось хутора поїзд зупиняється.

— Чому стоїмо? — запитує Праченко у головного кондуктора.

— А тут моя кума живе, поки молоко не продасть, — не поїдемо!

— Та це ж самодурство, — обурився б Праченко...

А ось сам Праченко в заводському клубі завів такі «порядки»: демонстрування кінокартини не починають, якщо директор «десь зайняті»; коли директор прийде на третю частину, фільм знову крутять з першої, коли посеред сеансу директорові заманеться кудись бийти на годину, сеанс припиняється, «поки директор повернуться».

Ну як після цього директора спиртозаводу не назвати самодуром?

І. ШЕВЧЕНКО.

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ

З 1 січня 1951 року журнал «Перець» виходитиме на 12 сторінках, тиражем 100 тисяч примірників.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б) України «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 1 (204) (на украинском языке). Підписано до друку 30/XII 1950 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04869. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 5017. Тираж 100.000 прим.

ВАЖКІ ВІСТІ З КОРЕЇ